

Tale gælder formentlig ogsaa kun den arbejdende Befolkning, thi det ærede Medlem kan dog ikke være uvidende om, at Levfoden for store Dele af Befolkningen er sat ganske umaadeligt i Vejret (*Fraenkel: Den maa ned igen!*) . . . Ja, det er rigtigt, det maa den, men det skal være til Fordel for den arbejdende Klasse, for dem, som trænger til at komme op paa en højere Levfod; til Fordel for dem skal Levfoden sættes ned for dem, som har faaet den sat op nu under Krigen paa Bekostning af det arbejdende Folk. Naar vi tager hele den storbesiddende Landbostand, den besiddende Del indenfor den næringsdrivende Klasse i Byerne og en hel Mængde andre, vil man se, at de har sat deres Levfod op under Krigen i ganske uhørt Grad. De har tjent enorme Penge, de har ved Jobberi, ved Vareaager, ved Spekulation, men ikke ved positivt Arbejde, ved nyttig Forretning, drevet Varepriserne op og derved udbyttet det arbejdende Folk i en ganske utrolig Grad. Det er Hovedårsagen til den Uro, der nødvendigvis maatte blive i Arbejdsverdenen, der saa sine dyreste Interesser truede ved den Maade, hvorpaa Overklassen opførte sig her i Landet. Arbejderne har kun delvis kunnet sætte deres Levfod op, og for en meget stor Part af Arbejderklassen er Forholdet det, at den paa Grund af den Vareaager, der har fundet Sted, er vanskeligere stillet nu end før Krigen. Dette gælder da navnlig Arbejderklassen paa Landet, der — i hvert Fald lige indtil nu — ganske har været henvist til at søge sit Erhverv inde i Byerne, naar den vilde stifte Hjem. Der har ikke kunnet oprettes nye Hjem ude paa Landet paa Grund af Dyrtiden, og der er kun ringe Udsigt til, at man vil kunne gøre det i den nærmeste Fremtid.

Det ærede Medlem sagde sluttelig: Vi skal producere, der skal arbejdes mere! Det er Overklassens Tale til Arbejderklassen: I skal arbejde endnu hurtigere, endnu kraftigere! Formentlig, for at Overklassen i endnu højere Grad end hidtil kan leve paa Arbejderklassens Bekostning og kan bevare den Profit, som den har kunnet indhøste under Krigen — det er det, man kan faa ud af det ærede Medlems Tale —, for at Overklassen kan bevare sit, og for at Underklassen kan blive nede paa Niveaueet fra før Krigen.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Skanderborg Amts

5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Hvorledes der kan leves i dette Land, for hvor meget eller hvor lidt, det afhænger i sidste Instans fornuftigvis ene og alene af, hvor meget der produceres. Jeg vil, som jeg sagde før, meget understrege, at der produceres mindre nu end tidligere, og deri synes den ærede Ordfører for Socialdemokratiet ikke at være uenig med mig, i hvert Fald blev der ikke sagt noget derimod. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet mener, at vi fra vor Side skulde ønske en større Produktion, for at de besiddende Klasser skulde faa det bedre og Arbejderne ringere. Ja, det er den Slags Ting, man kan sige, men jeg skulde tro, at naar først vi har Varer i tilstrækkelig Mængde, vil Arbejderne selv være i Stand til at tilkæmpe sig den Del af Fortjenesten, som rettelig tilkommer dem, og jeg skulde ogsaa tro, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet deler denne Opfattelse. Men naar saa er, ser jeg ikke nogen som helst fornuftig Grund til, at det skulde blive Arbejdslederne, der fik Hovedparten af Fortjenesten. Jeg er tværtimod — og det viser for den Sags Skyld ogsaa vor Udtalelse fra Aarhus — ganske enig i, at det aldeles ikke nu kommer an paa, om det er den ene eller den anden, som er den ledende. Det er et underordnet Spørgsmaal; det altoverskyggende Spørgsmaal for Tiden er, at Arbejdsmaskineriet kommer i Gang fra alle Lags Sider og kommer i Gang paa en saadan Maade, at der produceres og produceres i stor Mængde — saa kan vi altid, om jeg saa maa sige, slaas om Resten, det giver sig nok, det er ganske overordentlig uvigtigt sammenlignet med det andet ganske overordentlig vigtige Punkt.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede 5te Medlem for Skanderborg Amt (Korsgaard) sagde et Sted i sit Foredrag, at han i mine Udtalelser fandt en Tilbøjelighed til at opildne dem, der har mindre, til at forlange af dem, der har mere, en Appel, som han fandt forkastelig. Det ærede Medlem og andre Medlemmer, som har talt her i Salen, synes da ikke rigtig at kunne fastholde, hvad der er Grundlaget for denne Forhandling. Det Forslag, jeg har haft den Ære at fremsætte her for det høje Ting, betyder, at alle de Prisnedsættelser, som vedtoges